

РЕШЕНИЕ

№ 4724

гр. София, 14.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4357** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. Е., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, представлявано от изпълнителния директор С. А. Г., чрез процесуалния представител юрк. С., срещу Решение от 29. 01. 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 7 – ми състав по нахд № 13410/2020 г., с което е изменено наказателно постановление (НП) № 7200 от 17.07.2019 г., издадено от заместник – министъра на културата, с което на основание чл. 53 и чл. 83, ал.1 от ЗАНН, във връзка с чл. 98в, ал.1 от Закона за авторското право и сродните права (ЗАПСП) на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 97, ал.1, т.13, пр. 2 от ЗАПСП, като имуществената санкция е намалена на 2000 лв..

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът излага доводи за неправилна квалификация на извършеното нарушение като твърди, че липсват конкретни действия, които могат да бъдат квалифицирани като административно нарушение. Счита, че е трябвало да бъде извършена проверка в

домовете на потребителите. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено и наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба - Министерство на културата не взема становище. Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена е в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество същата се явява основателна.

Със съдебно решение от 29.01.2021 г. по нахд № 13410/2020 г., СРС, НО, 7 – ми състав, е изменено наказателно постановление № 7200 от 17.07.2019 г., издадено от заместник – министъра на културата, с което на основание чл. 53 и чл. 83, ал.1 от ЗАНН, във връзка с чл. 98в, ал.1 от Закона за авторското право и сродните права на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 97, ал.1, т.13, пр. 2 от ЗАПСП, като размерът на имуществената санкция е намален на 2000 лв.

За да постанови решението си първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П. Й. А., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съобразно императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Съдът е намерил за неоснователни материалноправните възражения на жалбоподателя относно приложението на ЗАПСП, тъй като Б. Е. е допуснало нарушение по чл. 97, ал. 1, т. 13, пр. 2 от ЗАПСП като е предложило по кабел достъп на неограничен брой лица до музикални произведения, без необходимото по закон съгласие на техните автори, представлявани от организацията за колективно управление на авторски права М.. Съставът на СРС е намалил наложената имуществена санкция, като е обосновал извод, че липсват данни за други извършени нарушения от страна на Б. Е., поради което и санкцията следва да се определи в минимален размер.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 7-ми състав е валидно и допустимо.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема правилно установената от районния съд фактическа обстановка: В Министерство на културата, дирекция „Авторско право и сродните му права“, е получен сигнал вх.№ 62-00-413 от 22.10.2018 г. от дружество на композитори, автори на литературни произведения и музикални издатели за колективно управление на авторски права М., съдържащо информация, че в мрежата на Б. Е. се разпространява филм с включени в него музикални произведения без валиден договор. По повод сигнала, на 30.10.2018 г. е била извършена проверка в офис-каса на Б. Е. в [населено място], [улица],

Бизнес-център Халите, където е открит монтиран касов апарат на Б. Е. в работен режим. Установен е телевизор, свързан чрез HDMI кабел към бокс F., сер. № 35487866361 и MAC адрес: 00:23:D1:C0:33:72 и чрез оптичен кабел – в мрежата на оператора. Чрез използване на дистанционно управление и екранно меню на телевизора, проверяващите прегледали и описали подпрограма „Видеотека“ с позиция „Филми“, където открили процесното заглавие J. (Д.). Установено е, че филмът съдържа конкретно посочени музикални произведения, включени в сигнала на М., както и техните автори и организациите за колективно управление на авторски права, в които членуват. За констатациите на проверката е бил съставен констативен протокол № 6638/30.10.2018 г. Въз основа на него бил съставен АУАН № 7200/28.01.2019 г. за нарушение на чл.97, ал.1, т.13, предл.2 от ЗАПСП относно музикалните произведения, включени в музиката на филма J. (Д.), за които е прието, че в нарушение на чл.97, ал.1, т.13, предл.2 от ЗАПСП се разпространяват без необходимото по закон съгласие (разрешение) на носителите на права по силата на чл.18, ал.1, ал.2, т.10, предл.2 и ал.3 ЗАПСП. Въз основа на него е издадено оспорваното пред СРС НП № 7200 от 17.07.2019 г.

Безспорно е в случая, че констатираните при проверката на 30.10.2018 г. действия по предлагане по кабел на достъп на неограничен брой лица до произведението или до част от него по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях, попадат сред действията по ползване на създаденото произведение по смисъла на чл.18, ал.2, т.10 ЗАПСП, върху което ползване авторът има изключително право (чл.18, ал.1 ЗАПСП), респ. право на възнаграждение (чл.19 ЗАПСП). Защитата на авторските права се основава на общата забрана по чл.35 ЗАПСП, че произведението се използва само след предварителното съгласие на автора, освен когато този закон предвижда друго. С договора за използване на произведението авторът може да отстъпи на ползвател изключителното или неизключителното право да използва създаденото от него произведение при определени условия и срещу възнаграждение (чл.36, ал.1 ЗАПСП).

Касационната инстанция намира, че по отношение на филмовото произведение, като специфичен обект на закрила, е приложимо изключението по чл.35 ЗАПСП – налице е специфична законова уредба, в отклонение от общите норми на чл.35 и чл.36, ал.1 ЗАПСП, вменени като нарушени с обжалваното НП. Според съда, спецификата на случая е по отношение на обекта на закрила по смисъла на чл.3, ал.1, т.4 ЗАПСП. По силата на чл.62, ал.1 ЗАПСП авторското право върху филм или друго аудио-визуално произведение принадлежи на режисьора, сценариста и оператора. Съгласно чл.62, ал.2 с.з. авторите на музиката (вкл. на музикалните произведения, както твърди М.), на диалога, на вече съществуващата литературна творба, по която е създадено аудио-визуалното произведение, на сценографията, на костюмите, както и на други произведения, включени във филма, запазват авторското си право върху своите произведения. Разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАПСП задължава авторите по чл.62 ЗАПСП да сключат с продуцента писмени договори, с които, ако не е уговорено друго, или този закон не предвижда друго, се смята, че му предоставят, както за страната, така и за чужбина, изключителното право за размножаване на произведението, публичното му прожектиране, излъчването му по безжичен път или предаването и препредаването му по кабел. Продуцентът дължи възнаграждение на авторите по предходния член за отстъпените права (чл.63, ал.2 ЗАПСП). Съгласно чл.65, ал.1 ЗАПСП режисьорът, сценаристът, операторът и композиторът, а при

анимационните филми - и художник-постановчикът имат право на справедливо възнаграждение, отделно от това по чл. 63, ал. 2 и за всеки вид използване на филма или аудио-визуалното произведение, а останалите автори, посочени в чл. 62 - ако такова възнаграждение е било уговорено. Възнагражденията за различните видове използване на произведението, предоставени от авторите на продуцента по чл. 63, ал. 1, както и начинът, по който авторът иска да ги получи в съответствие с ал. 2, трябва да бъдат определяни поотделно за всеки вид използване. Правата на продуцента на първоначалния запис на филм са уредени в чл.90а ЗАПСП и включват изключително право да разрешава срещу заплащане предлагането по безжичен път или по кабел на достъп на неограничен брой лица до филма или част от него по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях.

Няма спор по делото, че М. е организация за колективно управление на авторски или сродни на тях права по смисъла на чл.94, ал.1 ЗАПСП, но тази организация няма сключен договор с продуцента на филма J. (Д.). Филмът обаче не може да се разглежда като разделна съвкупност от отделни обекти на авторското право. Същият безспорно е едно общо произведение, обект на закрила по чл.3, ал.1, т.4 ЗАПСП, което е наложило създаването на специфична правна уредба на правата на неговото ползване (цитираните чл.62 и чл.63 ЗАПСП). Изключителното право за размножаване на филмовото произведение, публичното му прожектиране, излъчването му по безжичен път или предаването и препредаването му по кабел се уреждат с писмени договори, сключени от авторите по чл.62 ЗАПСП с продуцента. Писмени договори с продуцента на филма J. (Д.), както по чл.63, ал.1 ЗАПСП, така и по чл.65, ал.1 ЗАПСП, не са приложени по делото или към сигналното писмо на М..

Съгласно чл.65, ал.2 ЗАПСП възнагражденията според желанието на авторите могат да се получават чрез продуцента или чрез организация за колективно управление на авторски права. Във втория случай продуцентът е длъжен да предвиди това в договорите, които сключва за използване на произведението. Поради липса на представени договори с продуцента на филма не може да приеме за доказано, че дадена организация за колективно управление на авторски права – независимо дали М. или чуждестранна, разполага с права по отношение на възнагражденията на авторите на музикални произведения съгласно чл.65, ал.2 ЗАПСП.

По силата на чл.22а ЗАПСП когато автор на музикално или аудио-визуално произведение е предоставил правото си на отдаване под наем на звуко- и видеоносители, съдържащи произведението му, на продуцента на съответния звукозапис или филм, лицето, което отдава под наем такива носители, дължи на автора справедливо възнаграждение отделно от всяко друго. Липсват доказателства за договорено такова възнаграждение, отделно от това по чл.63, ал.2 ЗАПСП. Според чл.58, ал.1 ЗАПСП авторът на музикално, литературно или аудио-визуално произведение, което е разгласено, дава предварително и писмено съгласие за публично изпълнение на живо или чрез запис, за излъчване по безжичен път, за предаване или препредаване по кабел и за предлагане по безжичен път или по кабел на достъп до произведение или до част от него на неограничен брой лица по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях. Съгласието може да се даде индивидуално от автора, чрез регистрирана организация за колективно управление на права или чрез регистрирано независимо дружество за управление на права, освен ако в закона е предвидено друго.

Липсват данни за дадено писмено съгласие по чл.58, ал.1 ЗАПСП от авторите на музикалните произведения, вкл. в полза на организация за колективно управление на права. В сезирания сигнал на М. е посочено, че управлява авторски права на авторите на конкретно посочени музикални произведения, включени във филма J. (Д.). Приложено е удостоверение изх.№ У-62 от 05.09.2014 г. на Министерство на културата, че правата по колективно управление на авторски права включват различни форми на ползване, вкл. предлагане по кабел на достъп на неограничен брой лица до музикални и литературни произведения. В съответствие с изложената правна уредба, следва да се приеме, че сигналът и приложените към него доказателства не са достатъчни за удостоверяване на правата на М. за получаване на възнаграждение за ползване на посочените музикални произведения, но като включени във филма J. (Д.). По отношение на филмовото произведение, като обект на закрила, е налице опосредяване и концентриране на правата на неговото изключително ползване и разпространение в полза на продуцента. Авторите на музикални произведения запазват авторските си права, вкл. и правото на възнаграждение за ползване, но правният режим на последните се урежда императивно чрез писмени договори с продуцента на филма или предоставено писмено съгласие за ползване. Това е логично, тъй като филмът, като обект на закрила, не може да се разграничи от другите, включени в него обекти на закрила по чл.62, ал.2 ЗАПСП. Непредставянето на писмените договори и споразумения относно правата на ползване на музикалните произведения като част от филма, пречатства извод за дължимо в полза на М. възнаграждение, респ. за осъществено нарушение по чл.97, ал.1, т.13, предл.2 от ЗАПСП. Посочената норма урежда административно наказание за всеки, който предлага по кабел достъп на неограничен брой лица до произведението, обекта по чл. 72 или до част от него по начин, позволяващ този достъп да бъде осъществен от място и по време, индивидуално избрани от всеки от тях. При липса на данни за сключен договор с продуцента на филма J. (Д.) не може да се приеме, че Б. Е. осъществява нерегламентирано разпространение на музикалните произведения в него. Наложеното наказание за описаното нарушение се явява неподкрепено от доказателствата от административнонаказателната преписка, респ. неизвършено. Като са достигнали до противоположни правни изводи, административнонаказващият орган и СРС, в потвърждаващото решение, са постановили актовете си при неправилно приложение на закона. На основание чл.221, ал.2 АПК е дължима отмяна на решението на СРС и съгласно чл.222, ал.1 АПК постановяване на друго такова по същество на спора за отмяна на НП.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 от АПК вр. чл.222, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН, Административен съд София – град, VII – ми касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 29. 01. 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 7 – ми състав по нахд № 13410/2020 г.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 7200 от 17.07.2019 г., издадено от заместник – министъра на културата, с което на основание чл. 53 и чл. 83, ал.1 от ЗАНН, във връзка с чл. 98в, ал.1 от Закона за авторското право и сродните права на Б. Е. е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение на чл. 97, ал.1, т.13,

пр. 2 от ЗАПСП.

Решението е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.